

somhed noget videre. Jeg skal ved denne Leilighed kun bringe i Erindring, at under Forhandlingerne om denne Sag, som af Justitsministeren er udlaant til Udvalget, har Fængselsdirectøren gjort opmærksom paa, at der findes adskillige Straffebestemmelser om Børns Anbringelse i Forbedringshuset, der aldeles ikke kunne passe ind i Systemet. Jeg troer, at man med Føie kan opkaste det Spørgsmaal, om der ikke med Hensyn til unge Forbrydere var Anledning til, naar de kun havde gjort sig skyldige i Forbrydelse af en ringere Grad, og der om deres Forbedring endnu var grundet Haab, saa at det ikke var nødvendigt paa dem at anvende en energisk og fuldstændig Gjennemførelse af det philadelphiske System, — at fastsætte en 3die Straffegrad, et Bodsfængsel, hvor Opdragelsen skulde spille den væsentligste Rolle. Jeg indskrænker mig her til blot at nævne dette, fordi den Straffeanstalt, der nu opføres, og som kun, hvis jeg ikke feiler, kan modtage 400 Dømt, ikke vil være tilstrækkelig til at optage det Quantum Forbrydere, som man efter denne Lov kan paaregne. Det turde derfor være et Spørgsmaal, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt at oprette et efter et ganske andet System organiseret Børnefængsel, som kunde modtage de unge Forbrydere, der ikke vare idømte mere end 1 Aars Straf; man kunde da ogsaa ved en fornuftig Udvikling af Begrebet „Løsgænger“ føre det dertil, at man fik mere Hold paa en heel Deel af de slemme Dreng, der drive omkring, og som endnu kunde reddes for Samfundet. De andre Endringer, som af Udvalget ere foreslaaede, ere af mindre Betydning. Jeg troer, at det er fuldkommen correct, at den Frihed, der har været forbeholdt Fængselsbestyrelsen til at bestemme, hvorledes der skulde forholde sig med Sammenlægningen af de ganske smaa Portioner Isolering, falder bort. Jeg troer, at det, der her er foreslaaet, er den yderste Lempelse, hvortil man kan gaae. Jeg skal imidlertid, forinden jeg gaar ind paa en yderligere Motivering, oppebie, hvad den ærede Justitsminister eller andre Medlemmer maatte have at erindre.

Justitsministeren: Hvad det første stillede Endringsforslag angaaer, hvorefter der,

ligesom det i Udkastet er bestemt, at alt offentligt Arbejde paa 6 Aar eller derunder skal affones i Forbedringshuset, opstilles den Regel, at alt offentligt Arbejde paa længere Tid end 6 Aar skal affones i Tugthuset; da vil jeg Intet have at erindre mod denne Endring af Udkastet, navnlig med Hensyn til at Udvalget har undtaget Straffen for Løsgænger og Betleri fra denne Regel. Det var netop med Hensyn til disse to Forbrydelser, at Ministeriet havde havt Betænkelighed ved at give en Regel som den af Udvalget foreslaaede, deels paa Grund af disse Forbrydelsers egen Natur og de for dem bestemte Straffe, deels ogsaa fordi der med Hensyn til Straffen for disse Forbrydelse gjælder særegne Regler paa to Steder i Landet, nemlig i Thens Stift og i Kjøbenhavn, hvor disse Forbrydelser ikke ansees med Forbedringshuusarbejde, men med Hensættelse i de to Tvangsarbejdsanstalter, hvoraf den ene findes i Odense og den anden i Kjøbenhavn. Men naar nu saaledes disse to Forbrydelse undtages fra Reglen, seer Ministeriet ikke, at der med Hensyn til de enkelte Tilfælde, hvor der ellers i Lovgivningen findes anvendt længere Tids Forbedringshuusarbejde, kan være nogen Betænkelighed ved at tiltræde det af Udvalget stillede Forslag. Det er, som af Udvalget bemærket, kun ganske enkelte Tilfælde, hvor der udenfor Straffen for Løsgænger og Betleri anvendes Forbedringshuusarbejde i længere Tid; det ene af disse Tilfælde er, som af Udvalget bemærket, endog upraktisk, da den i Lovens 6—13—9, sammenholdt med Forordningen af 19de Marts 1751, fastsatte Straf af offentligt Arbejde indtil 8 Aar aldrig erequires. Der vindes endog, som jeg erkjender, ved denne Forandring, at man saaer en bestemt og fast Regel for, naar Forbedringshuusarbejde skal finde Sted, idet alt offentligt Arbejde paa kortere Tid end 6 Aar skal affones i Forbedringshuset, og alt offentligt Arbejde paa længere Tid end 6 Aar i Tugthuset. Det første af de Forslag, Udvalget har stillet til § 2, kan jeg dertil ikke tiltræde, ialtsald ikke i dets hele Udstrækning. Det er ganske vist, som af Udvalget ytret, at det Forhold, hvori Reductionen skal finde Sted, beroer paa et Skjøn, der kan være forskjelligt i de forskjellige Lande, som ogsaa Erfaringen